

บอกโวหารการเขียนของข้อความต่อไปนี้

๑) รุ่งแสงแล้ว แพรวาทรงนมองซุ่มกระด้างาเหนือศีรษะ เหมือนผ้าลูกไม้โปร้งด้วย
แสงแดดรำไรที่สาดลงมา (โวหารการเขียน) / 2) แพร
วออกไปสมทบกับไกรสร ทั้งสองเดินช้าๆ ไปพร้อมกันยังลานโดม (โวหารการ
เขียน) / 3) สักพักไกรสรเล่าถึงอาการของลูกแมวที่เขาเลี้ยงว่า
กำลังป่วยหนัก(โวหารการเขียน) / 4) เดือนสิบสัญญา
กับแพรวว่าจะช่วยเอาลูกแมวของเขาไปหาหมอ(โวหารการเขียน

๒) “ขณะที่ดาวิกาเดินทางกลับมาตามถนนริมคลองเปรมประชา มีเสียงสายน้ำไหลริน อีก
ไม่นานสายฝนจะประพรมลงมา คลองเปรมประชากรเต็มเปี่ยมไปด้วยน้ำ มวลน้ำไหลเอ่อล้น
ท่วมบ้านเรือนที่อยู่ริมคลอง (โวหารการเขียน)”

๓) “ทั่วราวป่าท้ายไร่ดอนเมืองจาดูจินดาสดเจียบจนน่ากลัว น้ำต๋อยไม่กล้าแม้แต่จะ
ขยับตัวไล่แมลงหวี่ที่บินหวู่หวืออยู่ข้างหู ด้วยเกรงว่าเสียงขยับตัวเพียงเกรกเดียวอาจจะทำให้
เปิดน้อยที่หลงฝูงตกใจและวิ่งเข้าไปในป่าละเมาะยากที่จะจับคืนฝูงได้”
(โวหารการเขียน)

